

Czwartek 13 styczeń 2005

- C. mając na uwadze, że w dniu 26 stycznia 2005 r. przypada druga rocznica egzekucji Lobsanga Dhondupa wykonanej w 2003 r.,
- D. mając na uwadze, że okres odroczenia egzekucji Tenzina Deleka Rinpoche'a upływa w dniu 26 stycznia 2005 r.,
- E. mając na uwadze, że zgodnie z prawem chińskim karę śmierci zamienia się na karę dożywotniego pozbawienia wolności w przypadku, gdy oskarżony w czasie trwania dwuletniego okresu odroczenia wykonania kary nie złamie ponownie prawa,
- F. mając na uwadze, że na prośbę ówczesnej Rady Europejskiej Rada jest obecnie w trakcie ponownego analizowania sprawy embarga na sprzedaż broni do Chin, ustanowionego i wdrożonego w 1989 r.,
- G. mając na uwadze, że chiński rząd przyjął niedawno przedstawicieli Dalaj Lamy,
1. potwierdza swoje poparcie dla rządów prawa oraz wzywa rząd chiński do niezwłocznej zamiany kary śmierci orzeczonej wobec Tenzina Delega Rinpoche'a na łagodniejszą karę;
 2. ponawia swoje wezwanie do zniesienia kary śmierci i natychmiastowego wprowadzenia moratorium na jej wykonywanie w Chinach;
 3. przyjmuje oświadczenie władz chińskich stanowiące, że każda osoba skazana na karę śmierci z odroczeniem jej wykonania, która nie popełni umyślnego przestępstwa w czasie trwania okresu odroczenia, uzyska zamianę tej kary na karę dożywotniego pozbawienia wolności z chwilą upływu dwuletniego okresu odroczenia; wzywa chińskie władze sądownicze do wprowadzenia w życie tego oświadczenia poprzez wydanie formalnego zarządzenia;
 4. ponownie wzywa rząd Chińskiej Republiki Ludowej do zaprzestania powtarzającego się łamania praw człowieka w stosunku do narodu tybetańskiego oraz innych mniejszości, a także do zapewnienia poszanowania przez niego międzynarodowych standardów praw człowieka, prawa międzynarodowego oraz praw religijnych;
 5. wzywa Radę oraz Państwa Członkowskie do utrzymania embarga UE na handel bronią z Chińską Republiką Ludową oraz do nieodstępowania od istniejących krajowych ograniczeń dotyczących tego typu handlu; wyraża przekonanie, że embargo to powinno zostać utrzymane aż do chwili przyjęcia przez Unię Europejską prawnie wiążącego Kodeksu postępowania przy eksporcie broni oraz podjęcia przez Chińską Republikę Ludową konkretnych kroków w kierunku poprawy sytuacji praw człowieka w tym kraju, między innymi poprzez ratyfikację Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych oraz pełne respektowanie praw mniejszości;
 6. wzywa rząd Chińskiej Republiki Ludowej do przyspieszenia rozpoczętego dialogu z przedstawicielami Dalaj Lamy w celu wypracowania, bez dalszej zwłoki, rozwiązania kwestii Tybetu, które mogłyby zostać zaakceptowane przez obie strony;
 7. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, Rządowi Chin, gubernatorowi prowincji Sichuan oraz Prokuratorowi Generalnemu Prokuratury Ludowej Prowincji Sichuan.

P6_TA(2005)0011**Iran****Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie Iranu***Parlament Europejski,*

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Iranu,
- uwzględniając dialog UE-Iran na temat praw człowieka, a zwłaszcza jego czwartą rundę, jaka miała miejsce w dniach 14-15 czerwca 2004 r. w Teheranie, w trakcie której rząd Iranu zobowiązał się do zwiększenia stopnia poszanowania praw człowieka i wzmocnienia rządów prawa,

Czwartek 13 styczeń 2005

- uwzględniając Powszechną Deklarację Praw Człowieka ONZ oraz Międzynarodowy Pakt Praw Obywatelskich i Politycznych, jak również Konwencję Praw Dziecka ONZ, których Iran jest stroną,
 - uwzględniając zalecenie prezesa Sądu Najwyższego Islamskiej Republiki Iranu, wydane sędziom w grudniu 2002 r. i odnoszące się do wybierania alternatywnych kar w sprawach, w których wydany zostałby wyrok ukamienowania oraz jego oświadczenie z kwietnia 2004 r. w sprawie zakazu stosowania tortur i w konsekwencji przyjęcie prawodawstwa w tej kwestii przez parlament irański, które w maju 2004 r. zostało zatwierdzone przez Radę Strażników Rewolucji,
 - uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z 16-17 grudnia 2004 r.,
 - uwzględniając własną decyzję z dnia 10 marca 2004 r.⁽¹⁾ w sprawie ustanowienia delegacji międzyparlamentarnej do spraw stosunków z Iranem,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że mnożą się doniesienia na temat dokonywanych egzekucji lub nakładanych kar śmierci, co stoi w jawnej sprzeczności z międzynarodowo uznanymi gwarancjami, włączając w to wyroki przeciwko młodocianym przestępcom, ciężarnym kobietom i osobom upośledzonym umysłowo,
- B. B mając na uwadze, że rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 20 grudnia 2004 r. odnosi się do pogarszającej się sytuacji w zakresie wolności myśli i słowa oraz wolności mediów, a zwłaszcza nasilających się prześladowaniach pokojowego wyrażania poglądów politycznych, włączając w to samowolne aresztowania i zatrzymania bez stawiania zarzutów lub procesu,
- C. C mając na uwadze, że doniesienia mówią o samowolnych aresztowaniach dziennikarzy, dziennikarzy internetowych i edytorów dzienników internetowych (tzw. webloggers), blokowaniu publikacji w sieci i zastraszaniu dziennikarzy informujących o torturach, długimi wyrokami więziennymi, przez co irański wymiar sprawiedliwości rozprawia się z ostatnim istniejącym sposobem dostępu obywateli do nieocenzurowanej informacji,
- D. D mając na uwadze, że specjalny sprawozdawca ONZ Ambeyi Ligabo uznał, że irańskie prawo prasowe i Kodeks karny nie są zgodne z dopuszczalnymi ograniczeniami wyliczonymi w art. 19 ust. 3 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych,
- E. E mając na uwadze, że Iran wciąż nie jest stroną Konwencji o zniesieniu wszelkich form dyskryminacji kobiet oraz że irański parlament niedawno odrzucił projekt aktu prawnego dotyczącego równouprawnienia płci,
- F. mając na uwadze, że Rada w dniach 13-14 grudnia 2004 r. wyraziła swoje poparcie dla procesu negocjacji długoterminowego porozumienia UE-Iran, po przyjęciu do wiadomości potwierdzenia przez Międzynarodową Agencję Energii Atomowej całkowitego zawieszenia przez Iran działań związanych ze wzbogacaniem uranu i jego ponownym przetwarzaniem, a także mając na celu ponowienie negocjacji na temat porozumienia o handlu i współpracy, jak i uzyskanie obiektywnej gwarancji, że irański program jądrowy istnieje wyłącznie dla celów pokojowych,
1. ponawia swój ogólny sprzeciw wobec kary śmierci, a szczególnie stanowczo potępia wyroki śmierci wydane i/lub wykonane na młodocianych przestępcach, ciężarnych kobietach i osobach upośledzonych umysłowo;
 2. wzywa władze irańskie do wykazania, że rzeczywiście wprowadzają w życie zadeklarowane moratorium na ukamienowania oraz domaga się natychmiastowego wprowadzenia w życie ogłoszonego zakazu tortur, przyjętego przez parlament irański i zatwierdzonego przez Radę Strażników Rewolucji;
 3. potępia akcje prowadzone przez wymiar sprawiedliwości, wymierzone przeciwko dziennikarzom, dziennikarzom internetowym i edytorom dzienników internetowych (tzw. webloggers) i prowadzące do zamykania publikacji, zatrzymań oraz – zgodnie z doniesieniami – do szeroko stosowanych tortur i wymuszania fałszywych zeznań, a także wzywa władze do uwolnienia wszystkich więźniów zatrzymanych, sądzonych bądź skazanych za przestępstwa bez użycia przemocy, związane z wolnością prasy i myśli;

⁽¹⁾ P5_TA(2004)0166.

Czwartek 13 styczeń 2005

4. 4 wzywa parlament irański do przyjęcia irańskiego prawa prasowego i kodeksu karnego w świetle obowiązków spoczywających na Iranie, wynikającego z Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, a zwłaszcza do uchylecia wszelkich przepisów prawa karnego odnoszących się do pokojowego wyrażania opinii, w tym również na łamach prasy;
5. wzywa władze do poszanowania międzynarodowo uznanych gwarancji prawnych, między innymi tych odnoszących się do osób należących do mniejszości wyznaniowych uznanych oficjalnie lub w inny sposób;
6. z zadowolenie przyjmuje zawieszenie egzekucji Hajieha Esmailvanda oraz doniesienia, zgodnie z którymi sprawa Leyli Moafi została przekazana do rozpatrzenia przez sądowych ekspertów do spraw psychiatrii, którzy mają „zbadać jej stan umysłowy”; podkreśla jednak fakt, że zarzucane powyższym osobom domniemane „przestępstwa” nie są uznawane przez opinię międzynarodową za przypadki naruszenia prawa karnego, a zatem ich ściganie na drodze sądowej jest sprzeczne z międzynarodowymi standardami praw człowieka;
7. nalega na to, by czynności seksualne odbyte za przyzwoleniem dwóch stron, w warunkach prywatności, zostały objęte pojęciem „prywatności” oraz wzywa do bezwłocznego uwolnienia wszystkich osób przetrzymywanych za dopuszczenie się powyższych czynności;
8. z zadowoleniem przyjmuje i wyraża poparcie dla negocjacji UE-Iran w sprawie kwestii jądrowych, widząc w tym również okazję do poczynienia postępów w dialogu UE-Iran na temat praw politycznych i praw człowieka oraz w dialogu UE-Iran na temat stosunków handlowych i gospodarczych; wspiera też Radę w jej oczekiwaniu na działania ze strony Iranu dotyczące innych kwestii niepokojących UE, takich jak: zakończenie udzielania wsparcia organizacjom terrorystycznym, większe poszanowanie praw człowieka oraz zmiana podejścia do procesu pokojowego na Bliskim Wschodzie;
9. Zwraca się do parlamentarnej Komisji Spraw Zagranicznych oraz Komisji Wolności Obywatelskich o rozpatrzenie sposobu, w jaki Parlament może zaangażować się w proces regularnego aktualizowania wspólnego stanowiska Rady nr 2001/931/WPZiB z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie wprowadzania w życie szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu⁽¹⁾, biorąc pod uwagę rozwój sytuacji począwszy od 2001 r.;
10. wyraża nadzieję, że ustanowienie delegacji międzyparlamentarnej do spraw stosunków z Iranem umożliwi Parlamentowi zaangażowanie się w owocny dialog z irańskim parlamentem oraz irańskim społeczeństwem obywatelskim;
11. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Wysokiemu Przedstawicielowi UE do spraw WPZiB, rządóm i parlamentom Państw Członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Islamskiej Republiki Iranu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 344 z 28.12.2001, str. 93.

P6_TA(2005)0012

Handel kobietami i dziećmi w Kambodży

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie handlu kobietami i dziećmi w Kambodży

Parlament Europejski,

- uwzględniając poprzednie rezolucje w sprawie Kambodży, a w szczególności rezolucje z dnia 13 marca 2003 r.⁽¹⁾ i 12 lutego 2004 r.⁽²⁾,
- uwzględniając porozumienie o współpracy pomiędzy Wspólnotą Europejską i Królestwem Kambodży⁽³⁾, które weszło w życie dnia 1 listopada 1999 r.,
- uwzględniając dokument w sprawie strategii WE-Kambodża na lata 2000-2003 oraz Krajowy Program Wskaźnikowy na lata 2005-2006,
- uwzględniając oświadczenie lokalnej Prezydencji Unii Europejskiej w imieniu unijnych szefów misji w Phnom Penh w sprawie ataku na schronisko dla ofiar handlu ludźmi prowadzonego przez stowarzyszenie „Agir Pour les Femmes en Situation Précaire” (AFESIP),

⁽¹⁾ Dz.U. C 61 E z 10.3.2004, str. 417.

⁽²⁾ P5_TA(2004)0101.

⁽³⁾ Dz.U. L 269 z 19.10.1999, str. 18.